

ללא שם, 1995, עץ, צילום, וטכניקה מעורבת, 63x75x73

בעבודות החדשות של ג'וזיאן ונונו המוצגות בגלריה בכברי, יוצרת האמנית ויזואליה תיאטרלית לכאורה. אובייקטים כמו: מזוודה ישנה, תיק מזוודה שבתוכו זרוקים, מודבקים, חפצים שיצאו משימוש, קופסאות עץ, שקיות נייר, כל אלה יוצרים בחמרייתם האפורה את טשטוש האובייקט. תחושה שמתקיימת התרחשות ובאותה עת היא מתבטלת. תחושה הנעה בין האבסורדי לממשי, בגבול שבין היש לאין.

נוכחות האובייקט הופכת למושג, לאשלייה, לחוסר זהות ושייכות. הזכרון האנטי כרונולוגי העולה מהתת מודע, פועל כמנגנון הגנה מפני חידת הזמן. הזמן משוכפל בקופסאות האפורות והן משמשות כמטאפורה של עקבות. באחת הקופסאות מופיע צילום של חפצים מונחים על מדף במחלקת אבדות.

הזכרון - כעוגן, כשייכות למקום ולזמן מיוצג במזוודה, שלמעשה לא מאפשרת שייכות. ההשתקפות הקונקרטי (שקופית מוקרנת לתוך המזוודה ובה נראית עבודה מתערוכה קודמת), מהווה תיעוד ליצירתה ובו זמנית השתקפותה הרעיונית.

ג'וזיאן מתייחסת בעבודתה לקטע שמזכיר רולנד בארט בספרו: "מחשבות על הצילום". בארט מספר על תצלום שקיבל ובו נראה הוא עצמו.

הזכרון בגד בו ואינו יכול להיזכר בנסיבות, אך בהיות הצילום קיים, לא יכול בארט להכחיש את היותו במקום. ... "הלכתי אל תצוגתו של הצלם כאל חקירת משטרה כדי ללמוד סוף סוף מה שלא ידעתי על עצמי".

דרך קטעי זכרון מחפשת ג'וזיאן באופן נואש את השלם שנוכח בהיעדרו. את הגבול בין הזמן האבוד לזמן האמיתי. האם הזכרון הוא סוג אחר של מציאות? שואלת האמנית.

ג'וזיאן משחקת בספק, בקו התפר בין מושג, לשפה ולמציאות.

במזוודת-שולחן מתקפל התלוויה מן התקרה הצופה מגלה בזוויות ראייה שונות מציאות אחרת. כל אובייקט בתערוכה שייך לזמן כרונולוגי אחר, ומתייחס לקטע זמן יחסי. קיומו בחלל ובזכרון מתרחש בו זמנית בעבר ובהווה.